Императив једнакости

Пише: Данка Којадиновић
четвртак, 25 јун 2009 16:10

Неколико тема, више замишљених да забашуре озбиљну политичку кризу, глад и беду у Србији, а мање да донесу истинску методологију њиховог решења, окупирало је медије прошлих дана.

Пишући о животним проблемима Јованке (Будисављевић) Броз, мајора ЈНА, дугогодишње прве даме СФРЈ, многи су новинари себи дозволили да не само наруше кодекс новинарства (поштовање личности, изјаве обе стране, материјалне доказе), већ и границе елементарног грађанског васпитања, што, наравно, највише говори о њима и њиховим уредницима. Проблем је сасвим једноставно решив – поштовати закон. Као удовица највишег функционера државе, Јованка Броз по закону заслужује председничку пензију и све бенефиције. Баш као и Ружица Ђинђић, или било ко у сличној позицији. Ни мање, ни више – према могућностима мале и сиромашне Србије.

Неукусно је да се и најмањи детаљи наследства Брозових износе у јавност, а да та иста јавност није упозната са оставинском парницом убијеног премијера. Једнак третман најмање је што медији и Влада дугују свима, нарочито удовицама и деци бивших политичара.

Као грађанка Србије, Јованка Броз мора да има гарантовану слободу кретања, лечења, збора, баш као и сви други грађани Србије. Исто тако, све њене личне ствари (гардероба, накит, дневници, покућство), које су противправно узете, требало би да јој одмах буду стављене на располагање, као и да се јавности пруже разлози за њихово одузимање (крађу?!).

На крају, срамота је за све премијере и председнике од 2000. наовамо, којима су императив људска права и једнакост, да себи дозволе коришћење луксузних резиденција (које се плаћају из буџета), а да Јованку Броз, у њеним годинама, оставе у кући без грејања с прокислим кровом.

Било би добро да Јованка Броз свом, српском народу, исприча истину коју зна – због своје савести и због будућих покољења, која имају право да сазнају све чињенице наше сложене историје. Одлука је на њој.

Друго – утук на утук – медијска афера о сину познате водитељке због поседовања марихуане и њен мајчински апел јавности. Стиче се утисак да су сви којима се замерила у својим емисијама, често укидајући право на другачије мишљење, сада то исто учинили њој. Неприхватљиво је то што је злоупотребљен њен 15-годишњи син, као што су и несхватљиви разлози њеног ћутања када су, на њој блиским медијима, годинама демонизовани други млади људи, такође нечија деца. Реваншизам, у било којој форми, неприхватљив је и погубан за цело друштво.

Политичари и новинари зато имају одговорност и обавезу да одмере сваку реч, а министарства и судство да прате, нормирају, па и кажњавају све злоупотребе (од вулгарних слика и ружних наслова, псовки и порнографије, па до вређања било чије личности) подједнако.

Било би поштено да је водитељка и свој проблем уврстила међу утиске које нуди на суд јавности и покренула борбу против наркоманије.

И као треће, изјава државног секретара Слободана Хомена о враћању новца, стеченог криминалом, народу.

Бројне су непознанице остале у ваздуху и поред обиља вести о Миладину Ковачевићу, који је у тучи у САД озледио Брајана Штајнахауера. Након полагања кауције (гаранције) Конзулата Србије да ће се појавити на суду, Миладин је добио пасош од вицеконзула у Њујорку и вратио се у Србију. Избио је дипломатски скандал између Србије и САД у који се оштро умешала државна секретарка Хилари Клинтон. Влада је одлучила да се Штајнхауеровима плати 900.000 долара на име одштете, како би спречила озбиљно нарушавање односа и даљу деградацију Србије у очима света.

Остају отворена питања: ако су САД уступиле случај Србији, када ће суђење и по ком основу почети; да ли је Б. Штајнхауер повукао (променио) тужбу задовољан одштетом од 900.000 долара; да ли постоје изјаве сведока туче; шта се догодило с конзулом и вицеконзулом и њиховим надређенима у МСП.

Ако Ковачевић не буде проглашен кривим, поставља се и питање оправданости уплаћених милион долара!

Оно што оставља отворену сумњу је дилема како је пасош у овој тешкој ситуацији издат, а да о томе нису обавештени директор конзуларног одељења МСП, правна служба, генсек, па и сам министар Вук Јеремић. Изазивање скандала са САД, у иначе затегнутим односима, нечија је одговорност. Јавност мора да сазна име и презиме: или службеника Конзулата, или надређеног у МСП који је то дозволио.

Необично објашњење државног секретара Хомена да ће 900.000 долара бити враћено народу запленом имовине стечене криминалом (ПИК Земун), посебна је прича. Народу мора да се врати и новац ПИК Земун-а и 900.000 долара плаћених за одштету Штајнхауерима. То је рачун за прваке.

Дужност државног секретара је да се пронађу одговорни који ће ту суму надокнадити народу до последње крајцаре.

Нетранспарентност којом су обавијена сва три наведена случаја, јасан је доказ недостатка демократских капацитета институција и медија у Србији.